

Alice Oseman

Loveless

Traducere din limba engleză de
Mihaela Doagă

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Ilustrație copertă: Copyright © Alice Oseman

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Lorina Chițan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOSEMAN, ALICE

Loveless / Alice Oseman ; trad. din lb. engleză de Mihaela Doagă. -
București : Editura Trei, 2023
ISBN 978-606-40-1764-2
I. Doagă, Mihaela (trad.)
821.111

Titlul original: LOVELESS
Autor: Alice Oseman

Copyright © Alice Oseman 2020
Originally published in the English language in Great Britain by
HarperCollins Children's Books, a division of HarperCollinsPublishers Ltd.,
under the title: LOVELESS
Translation © Editura Trei 2023, translated under licence from
HarperCollins Publishers Ltd.
Alice Oseman asserts the moral right to be acknowledged as the author of
this work

Copyright © Editura Trei, 2023
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1764-2

PARTEA ÎNTÂI

Ultima șansă

Erau, efectiv, trei cupluri diferite așezate în jurul focului care se giugiuleau, într-un soi de orgie organizată de sărutări, și jumătate din ființa mea își zicea „câh“, iar cealaltă își spunea „Uau, tare mi-aș dori să fiu în locul lor“.

Ce-i drept, probabil c-ar fi trebuit să mă aștept să se întâmple așa ceva la petrecerea noastră post-banchet. Nu merg prea des la petreceri. Nu știussem că asta e atmosfera, de fapt.

Am tulit-o de lângă focul de tabără și am luat-o înapoi spre conacul imens al lui Hattie Jorgensen, ținându-mi rochia de banchet cu o mână, ca să nu mă împiedic în ea, în timp ce-i trimiteam un mesaj lui Pip:

Georgia Warr

n-am putut să mă apropii de foc ca să recuperez bezelele, pentru că se sărutau unii în jurul lui

Felipa Quintana

Cum ai putut să mă trădezi și să mă dezamăgești așa, Georgia?

Georgia Warr

mă mai iubești sau s-a sfârșit totul?

Când am intrat în bucătărie și am dat cu ochii de Pip, stătea rezemată de un bufet pus pe colț, cu un pahar de plastic cu vin într-o mână și cu telefonul în cealaltă. Cravata îi atârna din buzunarul de la cămașă, își deschisese sacoul de catifea grenă, iar părul ei scurt și cârlionțat îi stătea răvășit acum, fără îndoială pentru că se zbânțuise așa tare la banchet.

— Ești bine? am întrebat-o.

— S-ar putea să mă fi făcut un pic, a recunoscut ea, lăsând să-i alunece ochelarii cu ramă de baga de pe nas. Și, în plus, te *iubesc*, la naiba.

— Mai mult decât îți plac bezelele?

— Cum poți să-mi ceri să aleg?

I-am înconjurat umerii cu brațul și ne-am reze-mat amândouă de bufet. Era aproape miezul nopții, se auzea înăbușit muzică din camera de zi a lui Hattie, iar conversațiile, râsetele, țipetele și zbieretele colegilor noștri reverberau din fiecare colțișor al conacului.

— Erau trei cupluri care se sărutau în jurul focului, i-am zis. La unison, gen.

— Sexy, a comentat Pip.

— Pe undeva îmi doream să fiu în locul lor.

Pip m-a privit intrigată.

— *Câh*.

— Vreau doar să mă sărut cu cineva, am zis, ceea ce era bizar, pentru că nici măcar nu băusem ceva.

Trebuia să-i conduc pe Pip și pe Jason acasă mai târziu.

— Putem să ne sărutăm noi două dacă vrei.

— Nu asta-mi imaginam.

— Păi, Jason nu mai e cu nimeni de câteva luni deja. Sunt sigură că s-ar băga.

— Mai taci. Vorbesc serios.

Chiar *vorbeam* serios. Îmi doream foarte tare să mă sărut cu cineva. Îmi doream să simt un strop din magia nopții de banchet.

— Cu Tommy, atunci, mi-a spus Pip, ridicând din sprânceană, cu un zâmbet malefic. Poate că e momentul să-i *mărturisești*.

Până acum îmi plăcuse de o singură persoană. Îl chema Tommy. Era „băiatul sexy“ din anul nostru — cel care ar fi putut chiar să ajungă top model dacă și-ar fi propus. Era înalt, slab și atrăgător la modul convențional, cam în stilul lui Timothée Chalamet, deși n-am înțeles, de fapt, de ce toată lumea e înnebunită după Timothée Chalamet. Aveam eu o teorie cum că multe dintre pasiunile pe care le fac oamenii pentru celebrități sunt simulate, doar ca să dea bine.

Aveam o pasiune pentru Tommy de când eram într-a șasea și o fată m-a întrebat:

— Cine crezi că-i cel mai mișto tip de la Truham?

Îmi arătase o poză pe telefon în care apăreau cei mai populari tipi de-a șasea de la școala de băieți de vizavi și chiar în mijlocul grupului se afla Tommy. Mi-am dat seama că era cel mai atrăgător — vreau să zic, avea un păr ca vedetele dintr-o formație de băieți și era îmbrăcat în pas cu moda —, așa c-am arătat cu degetul și am zis „el“. Și cred că asta a fost.

După aproape șapte ani, nu vorbisem niciodată cu Tommy, de fapt. Nici măcar nu-mi *dorisem* să vorbesc cu el, probabil din cauză că eram o fire timidă. Tommy era mai curând un concept abstract — era sexy, făcusem

o pasiune pentru el și n-avea să se întâmple nimic între noi, iar pe mine nu mă deranja deloc treaba asta.

Am pufnit auzind-o pe Pip.

— Evident că nu cu Tommy.

— De ce nu? Îți place de el.

La gândul de a face ceva concret în legătură cu acea pasiune, m-am simțit extrem de neliniștită.

Am ridicat din umeri, iar Pip a lăsat-o baltă.

Am ieșit amândouă din bucătărie, îmbrățișate în continuare, și am pătruns în holul conacului lui Hattie Jorgensen. Lumea se trântise pe jos, în smochinguri și rochii de banchet, cu pahare și farfurii cu mâncare împrăștiate în jur. Două persoane se sărutau pe trepte și m-am uitat la ele o clipă, neștiind prea bine dacă mi se părea dezgustător sau cel mai romantic lucru pe care-l văzusem în viața mea. Probabil că prima opțiune.

— Știi ce vreau eu? m-a întrebat Pip, în timp ce intram poticnit în sera lui Hattie și ne trânteam pe o canapea.

— Ce?

— Vreau să-mi cânte cineva din senin un cântec în care să-mi declare că mă iubește.

— Ce cântec?

A căzut pe gânduri o vreme.

— *Your Song* din *Moulin Rouge*, a zis, oftând. Doamne, sunt o lesbiană tristă și însingurată.

— O alegere excelentă în ce privește cântecul, dar un țel mai greu de atins decât un sărut.

Pip și-a dat ochii peste cap.

— Dacă vrei așa de tare să te săruți cu cineva, du-te să vorbești cu Tommy. Îți place de el de șapte ani. E ultima ta șansă, înainte să plecăm la facultate.

Poate că avea dreptate, totuși.

Dacă era să mă sărut cu cineva, avea să fie Tommy.
Dar gândul ăsta mă înspăimânta teribil.

Mi-am încrucișat brațele.

— Aș putea să mă sărut cu un necunoscut, eventual.

— Plimbă ursul.

— Vorbesc *serios*.

— Ba nu. Nu ești genul care să facă asta.

— Nu știi ce gen de om sunt.

— Ba da, știu. Te cunosc mai bine decât oricine.

Avea dreptate. Legat de faptul că mă cunoștea și că nu eram genul care să facă asta și legat de faptul că era ultima mea șansă să-mi mărturisesc pasiunea care dura de șapte ani, ultima mea șansă să mă sărut cu cineva cât mai eram încă la liceu, cât mai puteam să simt entuziasmul fanteziilor adolescente și vraja tinereții pe care toți ceilalți păreau să le fi gustat deja.

Era ultima mea șansă să simt asta.

Deci poate că avea să trebuiască să-mi iau inima în dinți și să-l sărut pe Tommy, până la urmă.

Poveste de dragoste

Adoram poveștile de dragoste. Dintotdeauna. Îmi plăceau la nebunie filmele Disney (în special „Prințesa și broscoiul“, care e o capodoperă subestimată). Îmi plăceau la nebunie poveștile scrise de fani (chiar și *fanfiction* cu personaje de care n-auzisem, dar poveștile cu Draco/Harry și Korra/Asami¹ erau cele care-mi mergeau la suflet). Îmi plăcea să-mi imaginez cum avea să fie nunta mea (o nuntă într-un decor rustic, cu frunze de toamnă și fructe de pădure, cu șiraguri de luminițe și lumânări, o rochie de mireasă dantelată, cu un aer retro, viitorul meu soț plângând de emoție, familia mea plângând, eu plângând la rândul meu pentru că sunt tare fericită, nespun de fericită că mi-am găsit *alesul*).

Pur și simplu. Iubeam. *Dragostea*.

Știam că e o chestie siropoasă. Dar nu eram o fire cinică. Eram o visătoare, poate, căreia îi plăcea să tânjească după așa ceva și care credea în magia dragostei. Ca protagonistul din *Moulin Rouge*, care fuge la Paris ca să scrie povești despre adevăr, libertate, frumusețe și dragoste,

¹ Personaje din serialul de animație *Legend of Korra*. (N.t.)

deși probabil c-ar trebui să-și caute ceva de lucru ca să nu moară de foame. Dap. Categorie mă regăsesc.

Probabil c-am moștenit treaba asta din familie. Familia Warr credea în *dragostea pe vecie* — părinții mei erau acum la fel de îndrăgostiți cum fuseseră în 1991, pe vremea când mama era profesoară de balet, iar tata cânta într-o formație. Nici măcar nu glumesc. Erau, efectiv, desprinși din cântecul lui April Lavigne *Sk8er Boi*, dar cu final fericit.

Atât bunicii materni, cât și cei paterni erau încă împreună. Fratele meu s-a însurat cu prietena lui când avea douăzeci și doi de ani. Niciuna dintre rudele mele apropiate n-a divorțat. Chiar și majoritatea verilor mei mai mari aveau măcar parteneri, dacă nu-și întemeiaseră deja o familie.

Eu nu avusesem niciodată o relație.

Nici măcar nu mă sărutasem cu cineva.

Jason s-a sărutat cu Karishma, care e în grupa mea la istorie, când erau în excursie în cadrul programului Duke of Edinburgh, și a fost cuplat câteva luni cu o fată nesuferită pe nume Aimee, până s-a prins că e o scârbă. Pip s-a sărutat cu Millie de la Academy la o petrecere la cineva acasă și cu Nicola din trupa noastră de teatru pentru tineret, în timpul repetiției finale la *Dracula*. Majoritatea oamenilor aveau o poveste de genul ăsta — un sărut stupid cu cineva de care fuseseră oarecum amorezați, sau nici măcar, iar lucrurile nu merseseră neapărat mai departe, dar făceau parte din experiența de adolescent.

Majoritatea persoanelor de optsprezece ani s-au sărutat cu cineva. Majoritatea persoanelor de optsprezece ani au făcut cel puțin o pasiune, chiar dacă e vorba de o celebritate. Și cel puțin jumătate din toți cunoscuții

mei făcuseră sex, de fapt, deși unii dintre ei probabil că mințeau sau se refereau doar la o repriză jalnică de lucru manual sau la faptul că puseseră mâna pe un sân.

Dar pe mine nu mă deranja, pentru că știam c-o să vină și vremea mea. Li se întâmpla tuturor. „O să găsești pe cineva până la urmă” — asta-mi spuneau toți și aveau dreptate. Idilele adolescente se sfârșesc cu bine doar în filme, oricum.

Nu trebuia decât să aștept și povestea mea de dragoste extraordinară avea să se întâmple. Aveam să-mi găsesc *alesul*. Aveam să ne îndrăgostim. Și urma să trăiesc finalul ca în basme.

Pip, Jason și cu mine

— Georgia trebuie să-l sărute pe Tommy, l-a anunțat Pip pe Jason în timp ce ne trânteam lângă el pe canapea în camera de zi a lui Hattie.

Jason, care tocmai se juca Scrabble pe telefon, m-a privit intrigat.

— Pot să întreb de ce?

— Pentru că au trecut șapte ani și cred c-a venit momentul, i-a răspuns Pip. Ce părere ai?

Jason Farley-Shaw era cel mai bun prieten al nostru. Eram un soi de trio. Eu și Pip mergeam la același colegiu național pentru fete și l-am cunoscut pe Jason cu ocazia pieselor de teatru pe care le puneam în scenă la școală, pentru care aduceau întotdeauna câțiva băieți de la colegiul de băieți. Apoi, după câțiva ani, Jason s-a transferat la școala noastră, care avea clase mixte dintr-a zecea încolo, și s-a înscris și în trupa noastră de teatru pentru tineret.

Indiferent ce spectacol puneam în scenă, fie că era un musical sau o piesă de teatru, Jason juca de obicei cam același rol: un bărbat mai copt, cu o figură aspră. Asta se datora mai ales faptului că era înalt și solid, dar și

faptului că, la prima vedere, avea ceva din aerul unui tată sever. Jucase roluri precum Javert în *Mizerabilii*, Prospero în *Furtuna* și rolul tatălui mereu furios, George Banks, în *Mary Poppins*.

Cu toate astea, eu și Pip descoperiserăm rapid că, dincolo de aparența severă, Jason era un tip foarte blând și relaxat care părea să se simtă mai în largul lui cu noi decât cu oricine altcineva. Având în vedere că Pip era o forță a haosului, iar eu mă frământam și eram stângace aproape în orice situație, calmul lui Jason echilibra totul de minune.

— Ăă, a început Jason, aruncându-mi o privire. Păi... nu contează, de fapt, ce părere am *eu*.

— Nu știu dacă vreau să-l sărut pe Tommy, am zis.

Jason a părut mulțumit de răspuns și s-a întors spre Pip.

— Gata. Am încheiat discuția. Trebuie să fii sigur când vine vorba de așa ceva.

— Nu! Zău așa! s-a zburlit Pip, întorcându-se spre mine. Georgia, știu că ești timidă. Dar e *absolut normal* să ai emoții când ai făcut o pasiune pentru cineva. Acum e, efectiv, *ultima* ta șansă să-i mărturisești ce simți și, chiar dacă te respinge, nu contează, pentru c-o să meargă la facultate în celălalt capăt al țării.

Aș fi putut să comentez că asta însemna c-ar fi cam greu să avem o relație, în cazul puțin probabil c-ar reacționa pozitiv, dar n-am făcut-o.

— Mai ții minte ce emoții aveam înainte să-i spun Aliciei că-mi place de ea? a continuat Pip. Și apoi ea mi-a zis „Îmi pare rău, sunt hetero“ și am plâns două luni, dar uită-te la mine acum! Sunt cum nu se poate mai bine!

A tras un șut în aer, spre a-și întări spusele.

— E genul de situație în care n-ai nimic de pierdut.

Jason mă studia în tot acest timp, ca și cum încerca să-și dea seama ce simt.

— Nu știu, am zis. Pur și simplu... nu știu. Cred că-mi place de el, ce-i drept.

Am surprins o străfulgerare de tristețe pe chipul lui Jason, dar a dispărut imediat.

— Păi, a zis el, lăsându-și privirea în jos, cred c-ar trebui să faci ceea ce vrei să faci.

— Cred că vreau să-l sărut.

M-am uitat în jur și, ce să vezi, Tommy era și el pe-acolo, într-un grup mai mic aflat în dreptul ușii. Era îndeajuns de departe cât să nu-i pot desluși chipul în detaliu — era doar o noțiune abstractă, o formă nelămurită, un tip atrăgător la modul generic. Tipul pentru care aveam o pasiune de șapte ani încoace. Acum, că-l vedeam așa de departe și ca prin ceață, m-am simțit din nou ca într-a șasea, când arătam spre poza unui băiat despre care credeam c-ar fi atrăgător.

Și chestia asta a înclinat balanța. Eram în stare s-o fac.

Eram în stare să-l sărut pe Tommy.

Avusesem momente când mă întrebam dacă până la urmă o să fiu cu Jason. Și avusesem momente când mă întrebam dacă până la urmă o să fiu cu Pip. Dacă am fi trăit într-un film, cel puțin doi dintre noi s-ar fi cuplat.

Dar nu avusesem niciodată sentimente romantice față de vreunul dintre ei, din câte-mi dădeam seama, cel puțin.

Eu și Pip eram prietene de aproape șapte ani. Din prima zi dintr-a șasea, când fuseserăm puse în aceeași

bancă în sala principală și obligate să ne împărtășim trei lucruri interesante despre fiecare din noi. Am descoperit că amândouă voiam să ne facem actrițe și a fost de-ajuns. Ne-am împrietenit pe loc.

Pip a fost dintotdeauna mai sociabilă, mai amuzantă și în general mai interesantă decât mine. Eu eram genul de persoană care se pricepea la ascultat, cea care i-a fost alături când a avut criza de identitate pe tema „oare sunt gay?” la paisprezece ani, apoi criza pe tema „nu știu dacă să mă îndrept spre actorie sau spre științe” anul trecut și apoi criza pe tema „vreau foarte tare să mă tund scurt, dar mi-e teamă”, acum câteva luni.

Eu și Jason ne-am cunoscut mai târziu, dar ne-am apropiat mai rapid decât mi-aș fi imaginat că se poate, având în vedere antecedentele mele jalnice în materie de prietenii. A fost prima persoană pe care am cunoscut-o cu care puteam să stau fără să zic nimic, fără să mi se pară stânjenitor. Cu el nu simțeam că e cazul să mă străduiesc să fiu amuzantă sau să anim atmosfera — puteam să fiu eu, pur și simplu, și el n-avea să mi-o ia în nume de rău.

Avuseserăm nenumărate petreceri în pijamale în trei. Știam exact care arcuri sunt rupte la patul lui Pip. Știam că paharul preferat al lui Jason din bufetul meu era cel decolorat, cu Donald Duck, pe care mi-l luasem de la Disneyland când aveam doisprezece ani. *Moulin Rouge* era filmul la care ne uitam invariabil când ne reuneam — cu toții știam replicile pe de rost.

N-au existat niciodată sentimente romantice între noi trei — Pip, Jason și cu mine. Dar ceea ce ne lega — o prietenie de ani de zile — era un sentiment la fel de puternic, cred. Poate chiar mai puternic decât sentimentele multor cupluri pe care le cunoșteam.

Adevăr sau provocare

Ca să ajung mai aproape de Tommy, Pip ne-a obligat să ne alăturăm unui grup care juca „adevăr sau provocare“, o idee la care ne-am opus și eu, și Jason, dar evident că Pip a câștigat.

— Adevăr, am zis, când mi-a venit rândul să fiu chinuită.

Hattie, care coordona jocul, a rânjit răutăcios și a ales o carte din pachetul cu „adevăr“. Probabil că eram vreo doisprezece, așezați cu toții pe covorul din camera de zi. Pip și Jason mă încadrau. Tommy era așezat în fața mea. Nu prea voiam să mă uit la el.

Pip mi-a întins un chips din castron, în semn de sprijin moral. L-am acceptat, cuprinsă de recunoștință, și l-am înfulecat imediat.

— Care e cea mai nasoală experiență romantică sau sexuală pe care ai avut-o cu un tip?

S-au auzit câteva exclamații la unison, un tip a fluierat, iar o fată doar a râs, un „ha“ scurt, care mi s-a părut mai stânjenitor decât orice altă reacție.

Din fericire, n-aveam să-i mai văd niciodată pe majoritatea oamenilor aflați la această petrecere. Poate pe Instagram, dar selectam să nu-mi apară majoritatea

poveștilor de pe Instagram și deja aveam în minte o listă a persoanelor cărora urma să le dau „unfollow” după ce primeam rezultatele la examenul final. Erau câteva persoane din școală cu care ne aveam bine eu, Pip și Jason. Grupul cu care stăteam la cantină. O gașcă mică din trupa de teatru cu care ne petreceam timpul în perioada când se puneau în scenă piesele. Dar știam deja că o să plecăm cu toții la facultate și c-o să uităm unii de alții.

Dar Pip și Jason și cu mine n-aveam să uităm unii de alții, pentru că urma să mergem toți trei la facultate la Durham în octombrie, cu condiția să luăm note suficient de mari. Nu fusese ceva planificat, de fapt — eram un trio de tocilari ambițioși, dar Jason nu reușise să intre la Oxford, Pip nu reușise să intre la King’s College London, iar eu eram singura pentru care Durham fusese prima opțiune, de fapt.

Îi mulțumeam în fiecare zi Universului pentru că lucrurile se așezaseră așa. Aveam *nevoie* de Pip și Jason. Erau ancora mea.

— E prea din cale-afară, a interveni imediat Jason. Zău așa. E o întrebare mult prea personală.

S-au auzit strigăte revoltate din rândul colegilor. Celorlalți li se rupea de faptul că era prea personal.

— Trebuie să ai *ceva* de zis, a spus Hattie tărăgănat, cu accentul ei ultra-aristocratic. La modul că *toată lumea* a avut parte de un sărut nașpa sau ceva de genul până acum.

Eram foarte stingherită de faptul că mă aflam în centrul atenției, așa că m-am gândit că e mai bine să răspund și să scap.

— Nu m-am sărutat cu nimeni până acum, am declarat.

În momentul în care am zis-o, nu m-am gândit că spuneam ceva ieșit din comun. Adică, nu eram într-un film pentru adolescenți. Nimeni nu credea *pe bune* că trebuie să faci mișto de virgine. Toată lumea știa că faci lucrurile astea când te simți pregătit, nu?

Dar apoi s-au dezlănțuit reacțiile.

S-au auzit exclamații șocate. Un „vai“ plin de compătimire. Câțiva dintre băieți au început să râdă, iar unul a mormăit înfundat „virgină“.

Hattie și-a dus mâna la gură și a exclamat oripilată:

— Oh, Doamne, *pe bune*?

Am simțit că-mi ia fața foc. Nu eram o ciudățenie. Existau o mulțime de persoane de optsprezece ani care încă nu sărutaseră pe nimeni.

Am tras cu ochiul la Tommy și până și el mă privea cu compătimire, de parcă aș fi fost un copil mic — de parcă aș fi fost un țânc care nu înțelege nimic.

— Nu e chiar *atât* de neobișnuit, am zis.

Hattie și-a dus mâna la inimă și și-a țuguiat buza de jos.

— Cât ești de inocentă!

Un tip s-a aplecat spre mine și m-a întrebat:

— Ai, cât, optsprezece ani, nu?

Am încuviințat și el a zis:

— Oh, *Doamne* — ca și cum aș fi fost o ființă dezgustătoare sau așa ceva.

Oare eram o ființă dezgustătoare? Eram urâtă, timidă și dezgustătoare și din cauza asta nu mă sărutasem cu nimeni până acum?

Am simțit că-mi dau lacrimile.

— Ajunge, s-a burzului Pip. Ar fi cazul să nu vă mai purtați ca niște scârbe acum, ce dracu'!

— Dar *e* ciudat, a comentat un tip pe care-l știam de la cursul de engleză, adresându-i-se lui Pip. Trebuie să recunoști că *e* ciudat să ajungi la optsprezece ani fără să te fi sărutat cu nimeni.

— Asta-i culmea, din partea unui tip care a recunoscut că a luat-o în mână cu gândul la prințesele din *Shrek 3*.

S-au auzit râsete amuzate din partea celorlalți, care uitaseră pe moment să râdă pe seama mea. În timp ce Pip continua să-i dojenească, Jason m-a luat discret de mână și m-a tras afară pe ușă.

Odată ce am ajuns în hol, eram gata să izbucnesc în plâns, așa c-am zis că am nevoie la baie și am urcat la etaj, căutând toaleta. Când am ajuns acolo, mi-am studiat chipul în oglindă, frecându-mă cu mâna pe sub ochi, cu grijă să nu-mi întind rimelul. Mi-am înăbușit lacrimile. Nu aveam de gând să plâng. Eu nu plângeam în fața nimănui.

Nu-mi dădusem seama. Nu-mi dădusem seama cât de *în urmă* sunt. Mă amăgisem atâta timp cu gândul că marea mea iubire o să *apară* pur și simplu într-o zi. Mă înșelasem, mă înșelasem amarnic. Toți ceilalți se maturizau, aveau parte de sărutări, făceau sex, se îndrăgosteau, iar eu eram doar...

Eram doar un copil.

Și, dacă o țineam tot așa... oare aveam să rămân singură pe vecie?

— Georgia!

Era vocea lui Pip. Mi-am șters lacrimile înainte să ies din baie. Iar ea nici n-a bănuț că plânsesem.

— Sunt niște dobitoci, mi-a spus.

— Mda, am încuviințat.

A încercat să-mi zâmbească afectuos.

— Știi c-o să găsești pe cineva până la urmă, nu-i așa?

— Mda.

— Știi c-o să găsești pe cineva până la urmă. Toată lumea își găsește perechea. O să vezi.

Jason mă privea cu un aer abătut. Mă compătimea, poate. Oare și el mă compătimea?

— Credeți că îmi irolesc adolescența? i-am întrebat.

Iar ei mi-au răspuns că *nu*, cum ar răspunde orice prieten bun, dar era prea târziu. Faza asta mă smulsese din transă.

Trebuia să mă sărut cu cineva, înainte să fie prea târziu.

Și acel cineva trebuia să fie Tommy.